

SLOVENSKA PISARNA.

Glasilo društva slovenskih odvetniških in notarskih uradnikov.

„V organizaciji je moč in veljava!“

Izhaja vsak mesec. — Stane na leto 4 K. Posamezne številke se dobe po 35 vin. — Za oznanila se računa po dogovoru. — Dopise in naročnino sprejema uredništvo in upravnništvo v Gorici, ulica Treh kraljev št. 18. — Uradne ure so vsak četrtek od 3. do 6. ure popoldne. — Rokopisi se ne vračajo.

VSEBINA: 1. Nezavednim in neorganiziranim kolegom v pomislek. — 2. Nepretrgano uradovanje v odvetniških in notarskih pisarnah. (Konec.) — 3. O ugledu odvetniških in notarskih uradnikov. — 4. Iz pisarniške prakse. — 5. Začetek in konec I. in II. skupine. — 6. Društvene stvari. — 7. Listnica uredništva.

Nezavednim in neorganiziranim kolegom v pomislek!

(Dopis iz Štajerskega.)

Že od leta 1894 se trudimo zbrati vse odvetniške in notarske uradnike pod zastavo društva odvetniških in notarskih uradnikov.

Ali to se še do danes ni uresničilo. Veliko število tovarišev službuje, posebno na deželi, ki jih ni mogoče pridobiti vkljub večkratnim pozivom za naše stanovsko delo, za našo organizacijo.

Da je društvo v tem oziru in po svojih skupinah že mnogo storilo, se ne da tajiti. Posebno odkar izhaja „Slovenska pisarna“, ni skoraj bilo številke, v kateri ne bi vabili tovarišev k pristopu, a vkljub temu naš klic ni našel odmeva pri onih tovariših.

Kje tiči vzrok vsemu temu? Ali so morda ti uradniki tako dobro plačani, da ne potrebujejo ničesar več? Ali imajo že povsod nedeljski počitek? Ali pa imajo toliko privatnega premoženja, da jim je sedajna služba le v zabavo? Do danes še ni nastopilo niti eno niti drugo. Vzrok je iskati temveč v njihovi malomarnosti in nebrižnosti. Ti gospodje so s svojimi nazori tako zaostali, da ne morejo pojmiti, da si je naše stanovsko društvo za nje koristno in da moremo le potom skupnega dela in organizacije izboljšati svoj položaj. Kdor se ne briga za or-

ganizacijo, tudi ne ve ceniti nje udobnosti in se ne zaveda povsem svojih dolžnosti. Organiziran uradnik bode v prvi vrsti izpolnjeval točno in vestno pisarniško delo, če je pa to storil, bode tudi uspešno povsodi nastopil za uresničenje svojih zahtev.

Naše društvo je pozvalo ta mesec pismeno vse tovariše na deželi k pristopu k naši organizaciji, a do danes še nismo sprejeli dovoljnega števila pristopnih izjav. Seveda je ta naša malomarnost nekaterim šefom — lahko bi sicer imena navedli — dobrodošla. Večina šefov pa našo organizacijo odobrava, ker potom nje dobivajo pridne, izurjene in vestne uradnike, kar je v prvi vrsti v njihovo korist. To se nam je že večkrat očitno priznalo.

Res da organizirani uradnik zahteva večjo plačo, zato pa tudi desetkrat več koristi šefu v pisarni, kakor oni, ki se ne zaveda, zakaj da je uradnik.

Ako vidi šef, da se njegov uradnik zaveda in organizira, ga bode tudi cenil in spoštoval kot uda poštene človeške družbe in ne samo kot svojega slugo.

Da se naša organizacija ne razširja tako hitro, kakor bi to bilo potrebno in, da ne imponira šefom tako, kakor pričakujemo, so krivi zaspani uradniki sami.

Pri sejah in zborovanju bodo govorili tovariši bogsigavedi kaj vse v prilog organizaciji, ko je pa treba dejansko pokazati to, o čemur se je sklepalo, zlezejo ti gospodje pod klop. Hodijo

P. N. 531/1956

ob nedeljah ali praznikih nalašč v pisarno, brez ozira na delni nedeljski počitek, ali pa posedajo po cele večere v pisarni čez uradne ure in čakajo tako dolgo, dokler se od kod ne prikaže šef, in to, če treba, tudi do 8. ure zvečer. Da, še več. Nekateri se pustijo celo tako zlorabljeni, da tolečejo na šefovem stanovanju do polnoči po pisalnem stroju. Taki uradniki se gotovo ničesar več ne zavedajo, marveč se sami sebe smatrajo za stroj v živi podobi. Ali je tako ravnanje stanovska organizacija? Ali more taka organizacija imponirati šefom? Na vprašanje, zakaj delajo nekateri uradniki ravno nasprotno naši organizaciji, je odgovor prav lahek. Zato, da bi si na ta način nakopali na eni strani šefovo naklonjenost, na drugi strani pa jo izpodkopali svojim kolegom.

V tem oziru je treba neizprosne boja proti takim kolegom; ti ne koristijo naši organizaciji, marveč podirajo to na vseh koncih in krajih, kar se je tekom let priborilo z velikim trdom. Moramo se tesno združiti in varovati naše skupne interese; ako vidimo, da se godi krivica enemu sokolegu, se moramo zavzeti vsi zanj in mu pomagati do pravice. Le če bomo na ta način postopali, bomo uživali sad naše organizacije, v nasprotnem slučaju se pa z njo sami sebe smesimo. Kateri šef se bode oziral na našo organizacijo, ako vidi, da obstoji le na papirju, da jo pa v dejanju ne izvršujemo?

Stanovska društva imajo danes pokazati že lep sad svojega truda. Priborili smo si deloma popolni deloma delni nedeljski počitek: Gorica, Ljubljana, Celje, Gradec, Dunaj, Trst. Zvišanje plač je delo stanovske organizacije. Nova vrsta največjega pomena za nas je pa zakon o zavarovanju za starost in onemoglost, ki stopi v veljavo s 1. januarjem 1909 in od kojega bode imel največ koristi naš mlajši naraščaj. Tega zavarovanja nam bi vlada nikoli ne bila dala, ako se ne bi bila zanj bojevala naša stanovska društva leta in leta brez razlike narodnosti. Najboljše zdravilo za tiste tovariše, ki vkljub vsemu temu ne pristopijo k stanovski organizaciji, bi pač bilo, da bi se jih — seveda to ni mogoče — izključilo od uživanja priborjenih ugodnosti za naš stan. S tem bi se jih morda privedlo do samozvesti.

Vsi sloji od navadnega delavca do c. kr. uradnikov in naši šefi sami se organizujejo potom svojih društev v dosego zboljšanja svojega stanu. Le nekateri odvetniški in notarski uradniki še nočejo te potrebe uvidevati vkljub temu, da je najbolj potrebujejo. Odvetniškega ali notar-

skega uradnika je lahko pridobiti za druga politična društva, ne pa za stanovsko organizacijo. Njemu je nekako v čast, da sme sodelovati pri raznih pevskih društvih, pri raznih političnih strankah, ali pri Sokolu itd. Noče si pa šteti v čast, biti ud svoje stanovske organizacije. Lastno društvo pozna le tedaj, kadar mu teče voda v grlo. Takrat se zateče za to ali ono podporo in ko se zopet opomore, pozabi na isto društvo, ki mu je pomagalo vsili. Mi nismo nasprotniki posameznih političnih društev, marveč želimo, da jih vsak odvetniški in notarski uradnik podpira po svojih močeh. Nikakor pa ne moremo odobravati, da bi bili mi v prvi vrsti sotrudniki drugih društev in le v podrejeni vrsti člani naše organizacije. Kajti pred očmi moramo imeti, da od političnih društev v potrebi nimamo nikake podpore, pač pa od naše lastne organizacije.

Našo lastno organizacijo moramo tedaj čislati nad vse, le ona je naša opora.

Tovariši, ne čakajte, da Vam bodo morda drugi odprli vhod v kak „Schlaraffenland“. Dva ali tri je tovariši ali odborniki enega društva nikakor ne morejo izpolnjevati vseh dolžnosti, katere jim stanovsko društvo nalaga. Oni morajo imeti podporo tudi od svojih kolegov. Številnejše ko je društvo, tem več ima veljave in prej doseže svoj cilj.

Pristopite k že obstoječim stanovskim organizacijam, pomagajte jih dejansko razvijati. Če bomo vsi združeni in organizirani, bomo dosegli v polni meri zboljšanje svojega stanu in ugled pri ljudeh.

V organizaciji je moč in veljava.

Nepretrgano uradovanje v odvetniških in notarskih pisarnah.

(Konec.)

Tako prekinjenje uradovanja nikakor ne koristi uradniku, ne pospešuje izvrševanja njegovih izdelkov, marveč ovira hitro izdelovanje ter škoduje v tem večji meri klijentom, ki se morajo čestokrat le vsled tega muditi zvečer v mestu, da po preteku 3- ali 4-urnega prekinjenja nadaljujejo nedovršena pravna opravila, koja bi v slučaju nepretrganega uradovanja lahko že do 2. ali 3. ure popoldne končali. To so uvideli zlasti v južnih krajih večji in obzirnejši uradi ter deloma že uvedli nepretrgano 6-urno uradovanje od 8. do 2. ure, deloma pa izdali odredbe,

s kojimi se je popoldansko uradovanje skrčilo na najnujnejša opravila, ter se sploh dela na to, da se popoldansko vračanje v pisarne popolnoma opusti. Tako so med drugimi dosegli nepretrgano uradovanje v Gorici pri c. kr. gozdnem uradu; pri enem največjih denarnih zavodov Monte di Pietà v Gorici, deželnem hipotečnem zavodu, raznih slov. in laških denarnih zavodih: v Trstu pri mnogoštevilnih zavodih in celo v raznih oddelkih pri sodišču; v Ljubljani pri carinskem uradu, na magistratu, pri deželnem odboru itd.

Tako uradovanje pa se je izkazalo tudi koristno in priporočljivo, kar se tiče ložjega in hitrejšega odpravljanja strank, izdatnejšega izdelovanja pisarniških opravil in sploh v vsakem oziru, tudi v kolikor pride pri tem večja osebna prostost vpoštev.

Navadno dohajajo stranke po opravilih v mesto že rano v jutru. Pisarniški posli se po večini izročajo odvetnikom le dopoldne, kar je povsem naravno, ker se tudi razprave po navadi vrše le dopoldne. To velja v prvi vrsti za Gorico in Trst.

Goriške odvetnike in notarje posečajo boljši klijenti iz gor in Vipavske le dopoldne, ko dojdejo z jutranjimi vlaki ter si uredijo svoje posle tako, da se morejo z vlaki ob 2. in 3. uri popoldne zopet odpeljati, ako hočejo še isti dan priti domov. Tem bi bilo gotovo po godu, ako bi mogli v slučaju dopoldanske zakasnitve pri drugih opravilih, opraviti pravne posle še tudi popoldne do 2. ure ter se še s popoldanskim vlakom odpeljati domov, kar je pri sedanjem uradovanju nemogoče, in morajo stranke dostikrat vsled tega prenočiti v mestu in tako izgubljati po nepotrebnem dragi čas.

Tudi onim klijentom kmečkega in delavskega stanu iz goriške okolice, ki dovažajo sadje, mleko in drugo rano zjutraj ob 4. in 5. uri v mesto, bi bilo z nepretrganim uradovanjem usluženo. Ti nimajo popoldne nikakega opravila v mestu ter že zjutraj, ko zgodaj razprodajo svoje pridelke, komaj čakajo, da se uradi odpro, da čim prej odpravijo svoja opravila. Slično je z drugimi klijenti, ki jih po največ le v dopoldanskih urah vidimo v pisarni. Kar se tiče goriške klijentele, bi pisarne le pridobile z uvedbo nepretrganega uradovanja v korist strankam in v našo zadovoljnost.

Isto bi se moglo nanašati na Trst. Tudi tja dohajajo klijenti po največ z jutranjimi vlaki in ladjami, opravijo, kar je potreba, dopoldne, ko je v mestu največ prometa, ter gledajo, da so pred nočjo iz mesta na potu proti domu. Po-

poldne se ne izroča nič važnega in če se to zgodi, so to klijenti iz mesta ali pa oni iz dežele, ki dopoldne vsled prekinjenja niso mogli poslov izvršiti ter morajo poneljubem čakati do večera.

Kakor se to dogaja na jugu, tako so razdeljene razmere kolikortoliko tudi proti severu, tako da bi nikdo ne občutil nedostatka, ako bi se poleg sodnih in drugih važnejših uradov zaprle tudi odvetniške in notarske pisarne že ob 2., ali vsaj ob 3. uri popoldne.

Da v doglednem času do tega itak pride, je na dlani, ker deluje vse uradništvo različnih kategorij za nepretrgano uradovanje.

V to svrhu so na pr. ona sodišča, ki so vsled popoldanskega uradovanja odvetnikov in notarjev ovirana, urade popoldne popolnoma zapreti, že odredila, da se sme le za najnujnejše stvari zglasiti v uradih. Tako je na pr. vložni zapisnik odprt le do 3. ure, spise v nujnih zadevah se more vpogledati pri sodnji le do 4. ure itd. Tako so tudi drugi javni zavodi in banke omejili popoldansko uradovanje na 2 uri za izvršitev najnujnejših opravil. Goriški dež. odbor ima predpisane popoldanske ure od 4. do 6., Trgovsko-obrtna zadruga od 3. do 5. ure itd.

Iz vsega gibanja je posneti, da se dela intenzivno na celi črti na to, da se popoldansko uradovanje v pisarni na sploh odpravi.

Nepretrgano uradovanje bi pospešilo pridonost posameznikov in dovedlo do hitrejših izdelkov.

Uradnik v zavesti, da mora biti gotovo opravilo isti dan izvršeno, in da se na popoldne ne sme zanašati, se bode požuril in delo bolje izdelal, kakor če bi prekinjeno delo popoldne nadaljeval, ko se mora v svoj dopoldanski izdelek še enkrat uglobiti, ako hoče delo v pričetem smislu dokončati.

Ravno isto službo, samo na boljši način bi opravljal uradnik, če se mu predpisani delavski čas združi, ker bi s tem zadobil dosti ugodnosti in več prostega časa. V taki uvedbi ni videti kakega skrčenja uradnih ur, marveč le način razdelitve, t. j. enotno združenje onega časa, ki nam je za delo itak predpisan, ter pridobitev v celoti vsega izvenuradnega časa, da moremo z njim sami prosto razpolagati.

Pri tem je uvaževati tudi materijalne koristi, ki bi jih zadobili, ako bi mogli ves svoj prosti čas spraviti v eno celoto, ter si temu primerno urediti družinsko življenje in zlasti poiskati v primerni oddaljenosti svoja stanovanja.

Odv. in not. pisarne se po večini nahajajo v najprometnejših ulicah v središču mesta, ali pa se grupirajo okrog sodnega posloplja.

Splošna draginja in pičla plača zabranjuje priv. uradniku, da si ne more izbrati v središču mesta primerne stanovanj, ki ne bi bilo od pisarne preveč oddaljeno.

V očigled pomankanju malih stanovanj v središču mesta so zlasti tovariši z družino siljeni, da si poiščejo svoje domovanje ob skrajnih periferijah, včasih celo popolnoma izven mesta.

S tem pa so primorani, da morajo vsak dan napraviti 4-kratno pot od doma v pisarno in nazaj. V največji vročini in najhujši burji dohajajo nekateri kolegi v pisarne cele ure daleč, kar je zlasti po zimi, ko se vračajo domov v temni noči, zanje težavno in utrudljivo.

Vse slične neprijetnosti bi bile odpravljene, ako končamo dnevno delo ob 2-h ali vsaj ob 3-h ter imamo poznejši čas na razpolago zase, svoje družine in razne društvene zadeve, katere je sedaj trebo reševati pozno v noč.

Tudi gg. šefom in predstojnikom bi bilo z nepretrganim uradovanjem lahko ustrezno, ko bi delo bilo dokončano do 2-h in bi jim ostale popoldanske ure v prosto razpolaganje brez skrbi in brez pisarniškega nadzorstva.

Razprave se odpravijo itak dopoldne; neodložljiva opravila pa se zdiktirajo prav zlahka po končani razpravi, in stenografi, ki so ob enem strojepisci, izgotove taka ekspresna dela v kratkem času.

Povsem upravičena in času primerna je torej naša zahteva po nepretrganem uradovanju.

Ako so uvideli šefi drugih zavodov, da s takim uradovanjem ne trpe škode, naj se o tem poskusi poučiti tudi odv. in not. stan.

Zakaj bi tudi v tem vprašanju zaostajali ravno mi ter pustili vse tozadevno potegovanje drugim stanovom.

Ne prvi, a tudi ne zadnji naj ne bomo pri udeležitvi ugodnostij, ki nam jih brez škode šefov nudi nepretrgano uradovanje.

D. G.

O ugledu odvetniških in notarskih uradnikov.

(Spisal Josip Christof, odvet. solicitor v Ljubljani.)

Odvetniški in notarski uradniki ne uživajo v človeški družbi še tistega ugleda, ki bi ga zaslužili z ozirom na svoj stan in poklic, ki ga opravljajo. Ne le, da nas delodajalci prezirajo, temveč, in to v večji meri, nas ne smatra širno občinstvo za sloj, ki naj bi v javnosti zaslužil isto veljavo ter spoštovanje, kakor ga uživajo razni drugi stanovi. Predvsem smo si pač sami krivi, ako ne uživamo zaželenega ugleda.

Še dandanes nahajamo med nami tovariše, ki se ne zavedajo svojega póklica, ki se ne zavedajo, da so tudi oni ljudje! — Prisedši v pisarno, se morebiti dostikrat, ako ni šef navzoč, stojé pogovarjajo uradniki med seboj. Slučajno zagleda eden ali drugi svojega šefa, ko prihaja v pisarno. Kakor bi strela udarila med družbo, se razprši in vsak hoče z naglimi koraki doseči svoj prostor. Dostikrat zapazi ta prizor tudi šef. Tovariši, ali ni tak prizor pripraven škodovati nam na našem ugledu? Tako delajo učenci nasproti svojim učiteljem. Zatorej, bodimo možje! In v prostem času hočejo se tudi odvetniški in notarski uradniki nekoliko razveseliti. Tu si poiščejo družbe, ki jo najdejo med nižjimi sloji in po navadnih gostilnah. Če je to postopanje pripravno, pridobiti si ugled, prepuščam vaši razsodnosti. Pa tudi okolnost, da si marsikateri odvetniški in notarski uradnik noče pridobiti vsestranske in stanovske izobrazbe, — vpliva na naš ugled.

Na nas samih je ležeče, da si priborimo več ugleda, ki ga nam sedaj še manjka. Pred vsem treba je pač poznati samega sebe. Ko je grški modrijan Pittakus izrekel geslo: „Spoznav samega sebe!“ se je ta izrek takratnim paganskim modrijanom tako dopadel, da so govorili o njem, da je padel iz neba. In grški modrijani so imeli prav, da so tako ravnali; kajti jako važno je, da človek pozna samega sebe, da pozna svoje dobre in slabe strani ter se trudi biti vedno boljši in popolnejši. Marsikdo sodi o sebi, da je sam najboljši. Toda taki ljudje gledajo na sebe skozi steklo, katero tudi ničevne stvari spreminja v dobre in izvrstne. In ni se čuditi, da dobrega nasveta ne poslušajo, da odkritosrčne besede zametavajo. Iz tega izvira velika škoda ne samo za posameznika in njegovo obližje, marveč mnogokrat za celi stan. Treba je torej vsebino samozvesti obyladati s krepko in npravstveno voljo, ki obstoja le iz dobrih predstav. Truditi se pa moramo tudi neprestano, da dotične predstave postanejo kdaj npravstvene ideje, ki nam bodo kot zvezda prve velikosti svetile na poti našega življenja. Nikdar torej biti nasproti svojim šefom hlapčevsko ponižen in nasproti svojim tovarišem nad nje vzvišen. Pač smo dolžni nasproti svojim šefom spoštovanje in natančno izpolnjevanje svojih službenih dolžnosti, nikdar naj se pa ne pustimo, kjer smo v pravici, brezozirno zametavati, temveč odločno povdignimo svoj glas, da branimo svoje pravice. Kdor hoče biti spoštovan, se mora sam zavedati svoje veljave ter biti vsak čas pripravljen, vse žrtvovati, da si ohrani svoje poštenje, da si reši čast. To nas bode storilo v očeh naših šefov

samozavestne in značajne ter bo povzdignilo naš ugled. S svojimi sotovariši bodimo pa bratsko prijazni in vzajemni, zlasti pa se med seboj primerno spoštujemo. Ako tega ne storimo, tudi zahtevati ne moremo, da bi nas drugi častili. In tu — roko na srce — nahajamo dosti napak v naši sredini.

Zaradi osebnih malenkosti se včasih tovariši med seboj pravdajo. Je-li to častno za nas? Bodimo sploh zmiraj stvarni, a nikdar osebni! Oseba naj se strogo od stvari loči! — In ako je že res kdaj treba kake javne diskusije med nami, potem jo razpravljajmo po naših strokovnih listih, a ne praskajmo in lasajmo se morebiti v političnih listih — samim sebi v škodo in nečast.

Kdor deluje v odvetniški ali notarski pisarni, je odvetniški ali notarski uradnik, naj si bode potem solicitor, stenograf ali uradnik z drugim naslovom. Vsi imamo službene dolžnosti, četudi nimamo vsi istih pravic in ugodnosti. To je za nas ugotovljeno in s tem dejstvom nam je torej računati. Mislim pa, da med sodelavci, ki opravljajo isto težavno delo, ne more in ne sme biti razlike — naj se že nahaja potem na prvem ali na zadnjem klinu karijerne lestve. — Treba je torej, da se med seboj ne prepiramo, potem si pri drugih pridobimo primerno vpoštevanje.

A potrebno nam ni samo medsebojno spoštovanje; marveč kazati nam je vsikdar tudi izven nas, da vemo kaj smo ter kaj veljamo, t. j. tudi javnemu mnenju nasproti moramo biti celokupni, ter kazati svetu, da smo samozavedna korporacija, ki nikdar ne trpi neosnovanih očitaj. Neustrašno povzdignimo vselej svoj glas, ako se nas napada. Povejmo pošteno mnenje svoje ter kažimo, da smo pripravljeni za boj ter se ne vstrašimo nikogar, da rešimo svojo čast! Torej potegujmo se javno za svoje dobro ime!

Da nimamo pravega ugleda, so krive nizke, rekel bi, sramotne plače, ki jih prejemamo kot odškodnino za svoje trudapolno in odgovorno delo, in nestalnost naše službe. Sicer so se razmere v zadnjem času pač nekoliko izboljšale, toda žalostno bi bilo, ako bi se mi povsem zadovoljili zdaj s tem, kar posedujemo. Povsem, kar se od nas zahteva — bodisi po študijah, kakor po delovanju našem, -- to, kar imamo, še nikakor ni pristojna nagrada našem trudu in napóru.

Zato se nam je v prvi vrsti potegovati ob vsaki priliki za izboljšanje našega gmotnega stanja.

Socijalno življenje vobče povzroči, da se odvetniški in notarski uradnik ne odteguje ob-

činskim ter političnim zadevam ter da uporablja pravo, ki mu ga je podelila ustavna država. Kar nam ustava dovoljuje, tega nam nikdo odtegniti ne sme in ne more. A uporabljati moramo nam ustavno zajamčene pravice — zato jih imamo! Vselej in povsod zastavi tovariš svojo možato besedo za svoje kolege, možko se poteguj za korist svojih sodelavcev ter nikdar ne pozabi, da si sam tudi odvetniški ali notarski uradnik!

Naposled pa še edno!

Zahajajmo v boljše kroge, v boljše lokale, občujmo z boljšimi ljudmi posebno pa se družimo svojimi sotovariši, delujmo na svoji izobrazbi občni in stanovski.

To vse nam pripomore do boljšega ugleda.

Iz pisarniške prakse.

a) Kdo mora plačati stroške izvršilnega predloga po § 351 izv. reda zaradi delitve skupnega imetja?

Z razsodbo c. kr. okrajnega sodišča v Gorici z dne 24. aprila 1907 C II ^{139/7}₅ je bilo v pravdni stvari zakoncev Franca in Antonije C. na Vogrskem proti I. Ž. in dr. na Vogrskem zaradi razrušitve skupnosti in razdelitve spoznano:

I. da se skupnost lastninske pravice glede nepremičnin I. in II. z. t. vl. št. 731 k. o. Vogrsko med toženci in tožiteljema razruši;

II. te nepremičnine je po razmerju solastninskih deležev sodno razdeliti v smislu §§ 841 do 853. o. d. z.

III. toženci so dolžni nerazdelno povrniti tožiteljema na 62 K 76 vin. odmerjene pravdne stroške — vse to v 14 dnek pod izvršilom.

Ker toženci niso izpolnili judikatne oblige so vložili tožitelji izvršilni predlog v smislu § 351 izv. reda ter predlagali ugotovitev stroškov tega predloga.

Prvi sodnik je predlogu ugodil le glede fizične delitve, odbil pa je predlog, kolikor se je nanašal na plačilo stroškov.

Po mnenju izvršilnega sodišča ne spadajo ti stroški med izvršilne stroške, za katere imajo obvezanci sami odgovarjati, ampak med stroške, ki so narasli v korist vseh udeležencev (torej zahtevajočih upnikov in zavezancev) in se morajo v zmislu § 850 o. d. z. pokriti primerno od vseh udeležencev.

Proti temu sklepu, kolikor se nanaša na izrek o stroških, je bil vložen na utočno goriško sodišče rekurz z utemeljevanjem, da je nazor prvega sodnika glede stroškov napačen, kajti v

smislu § 74. i. r. so ti stroški potrebni, ker brez tega predloga zahtevajoči upniki niso in ne bi mogli priti do svoje v razsodbi priznane pravice. V najslabšem slučaju bi bil moral prvi sodnik predlogu vsaj toliko ugoditi, da bi bil stroške odmeril.

Nikakor pa ni utemeljeno, kakor je rečeno, da je kratkomočno odbil predlog glede stroškov. Strankam je vendar na tem ležeče, da vedo že v teku te eksekucije, koliko pride prilično na posameznega udeleženca stroškov.

Za slučaj eventualne izvensodne poravnave je pa itak potrebno, da se stroške vsakokratnega predloga na zahtevanje odmeri.

Utočno sodišče je rešilo utok z odločbo z dne 11. oktobra 1907 E 153 4. julija/6 (R II 1 12. julija/5 takole:

Ugaja se utoku ter se izpreminjaje prvostopni sklep, odločuje, da morajo obvezanci solidarno plačati zahtevajočima upnikoma stroške izvršilnega predloga, odmerjene na 12 K 83 h.

Obvezanci morajo solidarno povrniti zahtevajočima upnikoma utočne stroške, ugotovljene na 13 K 62 h kot nadaljne izvršilne stroške.

R a z l o g i.

Najprej se mora omeniti, da določba § 351 drugi odst. i. r. ne ovira dopustiti predležečega utoka, ker izpodbiti del sklepa ne zadeva razdelilnega postopanja v svojstvenem pomenu, ampak izrek o stroških, ki je od njega povsem različen. Ako je pa presojevanje po drugi stopnji dovoljeno, se je moralo ugoditi utoku ter prisoditi zahtevajočima upnikoma stroške izvršilnega predloga na podlagi §§ 74 in 369 i. r., ker je stališče prvega sodnika le pravilno glede stroškov, združenih s samo delitvijo, nikakor pa glede stroškov izvršilnega predloga, ki ni potrebna sestavina delilnega postopanja in bi odpadel, ako bi se obvezanci pravočasno odzvali izvršilnemu naslovu.

Omenjene stroške morajo obvezanci plačati takoj in ne še le v 14 dneh, ker sklepi v izvršilnem postopanju so takoj izvršljivi.

Izrek o utočnih stroških se naslanja na §§ 74 in 78 i. r. in § 50 c. p. r.

b) Tretja oseba mora zahtevajočemu upniku dokazati lastninsko pravico do zarubljenih predmetov.

V izterjavo izvršljive terjatve 199 K s pr. je zarubila zahtevajoča upnica M. S. premičnine I. O. vsled rubežnega zapisnika z dne 5. februvarija 1907, št. E 50/7.

Že pri rubežu je zavezanec trdil, da so premičnine last njegovega brata Viktorja C. iz

Ljubljane. Na to se intervenijent ni oziral pri rubežu in dražba je bila določena na 14. marca 1907.

Tožitelj Viktor O. je brzojavil zastopniku zahtevajoče upnice dne 23. marca popoldne ob 3. uri, da naj izvršbo ustavi. Ta mu ni dal odgovora vključ plačnemu brzojavu. Viktor O. pa je tudi vložil 23. marca popoldne tožbo na izločitev premičnin in izvršbe ter je predlagal ustavitev izvršbe do pravomočne rešitve te pravde.

Sodišče je izvršbo ustavilo in določilo dan za ustno razpravo. Pred razpravo je toženka tožiteljevemu zastopniku odgovorila, da je pripravljena odstopiti od izvršbe proti temu, da trpi toženec svoje dosedanje stroške. Tožitelj ni dal na ta dopis odgovora. Zaradi tega se je toženka udeležila razprave v Tolminu dne 28. marca 1907. Pri razpravi je toženka priznala tožbeni petit v glavni stvari in je le glede stroškov predlagala zavrnitev tožbe.

Sodnik je v smislu § 395 c. p. r. ugodil predlogu toženke in tožitelja obsodil v povrnitev stroškov 50 K 60 h. Proti tej razsodbi je tožitelj vložil utok na okrožno sodišče v Gorici, ki je zavrnilo utok z odločbo z dne 4. maja 1907 C 22. aprila/8 iz razlogov:

Da bi bila toženka po lastni krivdi posegla z izvršbo na tožnikove predmete, tožirelj sam niti trdil ni; radi tega bi se moglo smatrati njegovo tožbo potrebno za primerno iskanje njegovih pravic v smislu § 41 c. p. r. le v slučaju, če bi bil on pred tožbo ne le naznanil, marveč tudi izkazal toženki svojo lastninsko pravico in tako ponudil toženki priliko, da se prepriča o istinitosti njegovih trditev.

Tega pa tožitelj ni storil, ker je s svojo, takorekoč v zadnjem trenutku odposlano brzojavko od toženke brez kakega pojasnila le zahteval, naj odstopi od izvršbe.

Že zavoljo tega je prvi sodnik po pravici izključil, da bi bila toženka dala s svojim vedenjem povod, da se je vložila tožba.

Iz tega razloga je bila tudi upravičena toženkina zahteva, naj trpi tožitelj sam svoje stroške.

Ker je toženka precej pri prvem naroku v tem smislu priznala v tožbi navedeno zahtevo, odgovarja prvosodni izrek o stroških določilom § 45 c. p. r.

F. M.

Začetek in konec I. in II. skupine.

Naše društvo se je ustanovilo v Celju 1. 1894 ter je raztegnilo svoj delokrog na Štajersko,

Kranjsko, Koroško in Primorsko s pravico, ustanavljati v svojem delokrogu krajevne skupine.

I. skupina se je ustanovila po prizadevanju umrlega tovariša g. Grejana v Trstu. Skupina je nekaj let pridno delovala, a pozneje vsled nedelavnosti odbora zaspala. Lansko leto se jo je po prizadevanju osrednjega vodstva zopet oživilo, ker pa z novim predsednikom člani niso bili baje zadovoljni, se jo je popolnoma razpustilo in so tržaški tovariši pristopili kot 19. skupina k »Narodni delavski organizaciji«.

Preidimo k II. skupini.

Takoj po ustanovitvi našega društva si je izbralo vodstvo za svojega ljubljanskega zaupnika g. I. Pintarja, ki je nabral za društvo kakih 4—6 članov, ki so plačali 2 ali 3 krat mesečnino, potem pa so bili mrtvi za društvo. Opetovano je pozivalo vodstvo svojega zaupnika, naj pridobi ljubljanske tovariše za našo organizacijo, ali vedno smo dobili odgovor, da se ljubljanskih tovarišev ne da pridobiti za našo organizacijo.

Pozneje je razposlalo društvo tudi zunanjim tovarišem pozive za pristop in se jih je nekaj odzvalo, med njimi tudi g. Christof, sollicitator pri g. not. Hudoverniku v Kostanjevici, ki je bil potem vedno zvest član našega društva.

Ko se je ta preselil v Ljubljano, se mu je posrečilo pridobiti primerno število članov za društvo. Neko nedeljo se je vršil občni zbor II. skupine v hotelu pri Štruklju. Ta občni zbor je posetil od koncipijentov samo g. dr. Hribar, šefa ni bilo nobenega blizu, kakor ves poznejši čas ne.

II. skupina je potem delovala do lanskega leta. Redno plačujočih članov je bilo povprečno 15—20. Osrednji odbor je skupino večkrat opominjal, naj pridobi več članov, a odgovorilo se mu je vedno, da to je mogoče, ker niso člani zadosti zavedni in nimajo niti smisla za stanovsko organizacijo; če se pa je onega člana povprašalo privatnim potom zastran abstinence, je odgovoril, da mu je sicer društvo simpatično, ne pa odborniki. Kje je potem tičal vzrok vsem tem pojavom? Po prireditvi shoda jugoslovanskih odvetniških in notarskih uradnikov v Ljubljani na binkoštno nedeljo 1907 je nastal razpor med osrednjim vodstvom in II. skupino. Skupina ni od meseca aprila naprej poslala vodstvu nobenega prispevka na mesečnini in ni poročala o svojem delovanju. S tem je kršila pravila § 10 in 11 društ. pravil.

Ker je imela skupina s prireditvijo koncerta na binškotno nedeljo 1. l. deficit, je njen odbor v svoji seji sklenil, da mora osrednje vodstvo pokriti primankljaj. Temu pa se je osrednji odbor uprl, češ, koncert ste priredili brez nas na svoje dobro ali slabo, torej morate nositi tudi sami vse kakršnekoli posledice. Ker se skupini ni v tem pogledu ngodilo, je potem v seji predlagal tov. Tavčar, da se ima osrednje vodstvo premestiti v Ljubljano, v nasprotnem slučaju pa II. skupino razpustiti.

Osrednje vodstvo je odklonilo Tavčarjev predlog glede premestitve osrednjega odbora, ugodilo pa je dodatnemu predlogu na razpust II. skupine v smislu §-a 13 lit. c, dr. pravil, to pa tudi že radi tega, ker je uvidelo, da pri obstoječih razmerah ni mogoče več nastopati ramo ob ramo z ljubljanskimi kolegi. Ker pa se je druga skupina pritožila na občni zbor našega društva, je bilo še vedno nekaj upanja, da se zedinimo na občnem zboru dne 24./11. 1907 v Celju.

Ali odposlanci II. skupine, 5 na število, so že prišli s strikno zahtevo: ali ugodite naši želji ali pa gremo. Znali so po g. Tavčarju kritikovati delovanje osrednjega odbora, niso pa imeli volje in poguma, da bi poslušali stvarni odgovor g. predsednika dr. Stikerja. Izjavili so, da je II. skupina razpuščena ter so zborovanje zapustili.

Omeniti pa se mora, da se odbor skupine sploh ni v zadnjem času hotel pokoriti osrednjemu vodstvu in pravilom, pač pa je žalil, kakor in kadar je mogel, v svojih dopisih osrednji odbor, v čemer se je posebno »odlikoval« g. Tavčar, ki je bil prav rad oseben. Glavni vzrok vsega tega je pač treba iskati v tem, da ni mogla II. skupina dobiti osrednjega vodstva v Ljubljano.

Izgovor, da je Ljubljana središče Slovenije, je pač jalov. Kje so pa bili leta 1894 in potem, in zakaj niso takrat spravili na noge vseh onih članov, ki so jih sedaj za kranjsko društvo? Da vodstva nismo predstavili v Ljubljano, je pač umevno, saj mora biti vodstvo tam, kjer je število članov večje. Ker pa je bila II. skupina v številu svojih članov daleč za Primorci in Štajerci, je bila neumestna njih zahteva po premestitvi društva v Ljubljano. Kranjski tovariši so le vedno zahtevali, niso pa mogli pokazati nikakih posebnih dejanj, niti zadostnega števila članov z ozirom na razmere kranjske dežele. To se je pokazalo najbolje sedaj ob ustanovitvi novega društva za Kranjsko. Pokazali so pa tudi Kranjski tovariši jasno, da so ločili pojme »Kranjec« in »Štajerc«, kajti sedaj so pristopili k društvu vsi oni, ki jih pred par leti niti za plačilo ne bi mogli pridobiti.

Društvo zahtevati v svojo last potem, ko je že nabranega nekaj kapitala in osiguran delokrog, je lahko, težje pa je z delom pričeti.

Najsi bode kakorkoli, do razkola je prišlo in sedaj imamo dve društvi, eno za Kranjsko, drugo za Štajersko, Primorsko in Koroško. Vkljub temu pa smo le slovenski odvetniški in notarski uradniki z enakimi cilji, z enakim stremiljem.

Novemu bratskemu društvu želimo le, da bi raslo in procvitalo v prosepah naših skupnih teženj, kajti ako bode sila in korist našega stanu to zahtevala, bomo vedno lahko priskočili drug drugemu v pomoč ter skusili s skupnim delom doseči uresničenje skupnih interesov in želj.

Celjan.

Društvene stvari.

Poročilo

o XI. rednem občnem zboru društva slovenskih odvetniških in notarskih uradnikov s sedežem v Celju.

Dne 24. novembra 1907 vršil se je XI. redni občni zbor društva slovenskih odvetniških in notarskih uradnikov v Celju v pisarni g. dr. Josipa Karlovškega v Celju.

To zborovanje je bilo eno najzanimivejših, odkar obstoji to društvo. Zato je pa bila udeležba mnogobrojna. Udeležilo se je tega zborovanja 37 rednih članov, med temi šest iz Ljubljane in ravno toliko iz Gorice.

Zborovalce je pozdravil podpredsednik g. dr. Ljudevit Štiker, pozivljaj navzoče, naj se točke dnevnega reda mirno in stvarno razpravljajo, ter kritikoval postopanje ljubljanskih tovarišev, ki so se tako daleč spozabili, da so klicali Celjski magistrat k zborovanju v pomoč.

Preidoč na dnevni red oddal je besedo tajniku Čremožniku, kateri je prečital zapisnik zadnjega občnega zbora, ki se je po kratki debati odobril. Nadalje je poročal, da šteje društvo v svojem XI. poslovnem letu 14 ustanovnikov in 12 podpornih članov. Rednih članov je pristopilo še 23, tako, da jih je po številu 229 vpisanih, toda onih, ki izvršujejo redno svoje društvene dolžnosti, je komaj 86! Društvo je član »Slovenske Matice«, »družbe sv. Mohorja« ter je naročeno na strokovni list »Slovenski pravnik«. Društvene zadeve je reševal odbor v 12 rednih odborovih sejah.

Vsled sklepa zadnjega občnega zbora udeležila sta se skupščine Avstrijskih odvetniških in notarskih uradnikov na Dunaju dne 31. marca in 1. aprila 1907 dva odposlanca z namenom, da zasledujeta in natančno proučita gibanje Avstrijskih tovarišev ter o tem poročata, da se tudi v našem društvu store potrebni koraki v svrhu pridružitve temu gibanju in skupnega nastopa za stanovske koristi.

Dne 11. marca 1907 sklenil je osrednji odbor na izrecno željo druge skupine prirediti v Ljubljani na binkoštno nedeljo dne 19. maja 1907 shod jugoslovanskih odvetniških in notarskih uradnikov. O podrobnostih tega shoda smo poročali v prejšnjih številkah našega lista.

Nadalje poroča tajnik, da se je v pretečenem letu po prizadevanju tovarišev gg. Moškona in Gilčverta ustanovila v Gorici III. skupina, ki dosedaj prav marljivo deluje.

Po tajnikovem poročilu uprizorili so Ljubljanski tovariši malo debato "trdeč", da odbor ni storil svoje dolžnosti napram društvu v polni meri ali pa, da je tajnikovo poročilo pomanjkljivo. Bivši predsednik pojasni, da je odbor sestavil okrožnico v zadevi sklepov binkoštnega shoda v Ljubljani, jo dal pomnožiti ter jo izročil vsem državnim poslancem, predsedništvu poslanske zbornice in ministerstvu. Odbor je torej storil svojo dolžnost v polni meri ter se je samo prezrlo vzeti to točko v tajnikovo poročilo. Na zagotovilo predsednika, da se bo tajnikovo poročilo v tem smislu popopolnilo, se je isto konečno vzelo na znanje.

Podpredsednik je na to dal besedo blagajničarju tovarišu Frasu, da poroča o društvenih gmotnih zadevah.

Blagajničar poroča, da je bilo v pretečenem letu

a) Dohodkov:

Stanje blagajne 31. decembra 1906	60 K 96 h
mesečnine	546 " 85 "
pristopnine	5 " — "
v poštni hranilnici se je vzdignilo	622 " 43 "
podpornine	146 " — "
vrnjene pogojne podpore	355 " 40 "
dohodki „Slovenske pisarne“	274 " 06 "
v Celjski posojilnici se je vzdignilo	716 " 70 "
vrnjene poštnine	— " 96 "
skupaj	2728 K 36 h

b) Izdatkov:

V poštni hranilnici se je naložilo	509 K 56 h
50% popust II. in III. skupini	136 " 95 "
podeljene pogojne podpore	692 " 50 "
nepogojene podpore	4 " — "
upravni stroški (vštevši stroške odposl)	360 " 50 "
tisk in (upravni stroški) lista	919 " 88 "
poštnine	34 " 28 "
tiskovine, knjige, časopisi	29 " 50 "
stanje blagajne dne 23. oktobra 1907	41 " 19 "
skupaj	2728 K 36 h

Premoženje:

V posojilnici v Celju je naložena glavnica	2400 K — h
nevrnjene pogojne podpore	1400 " 81 "
v poštni hranilnici je naloženo	210 " 81 "
inventar	105 " 30 "
stanje blagajne	41 " 19 "
skupaj	4158 K 11 h

Na to se prečita poročilo računskih pregledovalcev.

Ta se zlasti izpodtikata nad tem, da ni odbor uvedel svojega knjigovodstva po nasvetu, kakor ga je izrekel isti računski pregledovalec prejšnje leto. Blagajničar je po daljši debati podal popolno pojasnilo glede napak računskih pregledovalcev in dokazal, da je popolnoma pravilno vodil blagajno. Občni zbor je na to po daljši debati, katero so povzročili ljubljanski tovariši odobrili blagajničarjevo poročilo ter mu je izrekel zahvalo za njegov trud.

Predsednik občnega zbora je opozoril zborovalce, da ima priti na dnevni red volitev odbora. Ker je pa na dnevnem redu današnjega občnega zbora še ena važnejša točka, to je sklep glede razpusta druge skupine v Ljubljani, predlaga, naj se ta točka ki bi se imela razpravljati med slučajnostmi, razpravlja pred četrto točko, to je pred volitvijo odbora, ter dá ta svoj predlog na glasovanje. Zbor se je soglasno izrekel za ta predlog, na kar dobi besedo ljubljanski tovariš g. Tavčar.

Kakor je že njegova navada, ni branil in zagovarjal druge skupine v Ljubljani, temveč je v svojem govoru žaljivo napadal odbor osrednjega društva in

posamezne odbornike, posebno mu je bil na potu navzoči predsednik III. skupine, od kojega se ni mogel ločiti v svojem govoru.

Predsednik je opozoril govornika, naj govori stvarno in se naj ne spušča v osebnosti.

Namestu, da bi govornik ustregel zahtevi predsedujočega, podajal je neko nerazumljivo izjavo, na kar so se ljubljanski tovariši, šest po številu korporativno odstranili.

Ker so ljubljanski tovariši zapustili občni zbor in se nekako strahopetno odstranili, izrekel je predsednik, da smatra odborov sklep glede razpusta druge skupine v Ljubljani kot pravoveljaven ter da je druga skupina nehala biti.

Prešlo se je na to k volitvi društvenega odbora, izid tiste smo že objavili v zadnji številki.

G. dr. Štiker predlaga, da se dosedanjí predsednik g. Ivan Bovha imenuje z ozirom na njegove velike zasluge za društvo in njegovo mnogoletno delovanje častnim članom. Ta predlog se z navdušenjem vzame na znanje.

Na predlog predsednika se sklene prirediti med letom koncert, katerega čisti dobiček se naj razdeli med naše društvo in Ciril-Methodovo družbo.

Voli se na to časniški odsek, in sicer za Celje gg. dr. Kalan, dr. Štiker in Čremožnik, za Maribor Fran Pišek, za Slov. Bistrico Ignac Založnik, za Gorico D. Gilčvert, A. Klavžar, Fr. Meškon in Andrej Tutta.

Ker ni daljnih predlogov, zaključí predsednik zborovanje.

Po zborovanju podali smo se v slov. gostilno „Stadt Graz“, kjer se je razvila prav domača zabava. Ni nam manjkalo niti petja niti napitnic.

G. dr. Božič govoril je o pomenu naše organizacije za gg. šefe in g. dr. Štiker je pozival navzoče k složni in tesni stanovski organizaciji.

Listnica uredništva.

Opetovano smo že pozivljali gg. tovariše, da bi podpirali naš list, in to ne samo gmotno, ampak tudi kot sotrudniki, z kratkimi, aktualnimi članki zanimive vsebine. Uredništvo se je obrnilo začetkom tega meseca pismeno na mnogo tovarišev s prošnjo za potrebne dopise. Ali do danes je ta poziv ostal glas vpíjočega v puščavi. List se vedno le kritikuje, pomagati in dodelovati pa noče nihče. Seveda, kritika je lažja, ko delo. Če se pomisli, da leta in leta, kar list izhaja, urejujejo istega vedno ene in iste osebe, potem ni čuda, da se list razvija enostransko in da nikakor ne more v oni meri odgovarjati vanj stavljenim zahtevam, kakor bi odgovarjal, ako bi imel povsod, kjer je več tovarišev, tudi svojega dopisnika. Gradivo bi bilo mnogo zanimivejše in raznoličnejše, list bi se sploh povzpél na mnogo višjo stopinjo. Če bi imeli gradiva v obilici, bi lahko posamezno primerjali in izbirali in iz gradiva priobčili najboljše, tako nam pa ne preostaja mnogo izbire in priobčiti moramo, kar ravno imamo. Poleg tega še mnogi kritikujejo članke „Iz pisarniške prakse“, češ, da so nepotrebni, dasi so že marsikateri pisarni mnogo pomagali, da je ravno na podlagi razsodb, priobčenih v tem listu, zmagala s svojimi utoki. Sicer pa naj oni, ki jim članki „Iz pisarniške prakse“ ne konvenirajo, pošljejo uredništvu boljše, in z veseljem jih bomo sprejeli in priobčili.

Pozivljamo torej še enkrat svoje tovariše, naj se vzdramijo iz neverjetne stanovske brezbriznosti in naj podpirajo edino svoje strokovno glasilo z dopisi in sploh z gradivom, kajti z večjim številom sotrudnikov se tudi vrednost lista mnogo poviša, tako da postane zanimivo in res pravo glasilo našega stanu, naših teženj.